
Poemes

per Segimon Serrallonga

ENDREÇA

Si vols anar segur per llocs segurs
camina tip de cos i d'ànima, encès
de mons per dins la teva nit sense complanta.
Si vols anar segur per llocs reals
caminaràs dejú de cos i d'ànima.

Tu ets dels qui no saben a qui estimen.
Tens pares i germans i una estimada
i companys sense nom que et fan la vida.
Del poc que saps, te'n fas dolor i esplai
en vers, en prosa i en conversa rasa.
No guanyes gaire i en tens prou per viure
sol i llegir una mica.

Si vols anar segur per llocs reals
demanes consells llargs i en tens vergonya,
perquè et plauen els vins i les rialles
i aquell sentir-te ple de tu mateix
que donen les amigues que t'admiren,
i t'enduus els amors i els tornes verges,
alces els mots, les comes, les partícules,
regires les idees que t'aboquen
i fas del món un bosc de flames bordes.

Cap als dotze anys
et van omplir la boca d'aquell fems
que put a excelsitud. Calor brunzent,
mosques d'estudi, migdiades sàvies!
En quin racó de món eren els grans
vermells de les magranes d'aquell temps
de guerra i fam que obria el pensament?
Canals de l'aigua, gorgues on nedàvem
a crits i nus, ocells, peixos i fulles
davall d'un cel ensolellat de cels!
Pals de ferro ferint la roca viva!

Ara contempla el vi com vermelleja.
El vi fa generós el cor misèrrim,
el rostre fa radiant, i les potències,
com el dolor i la ira, s'aclareixen.
El vi en jorn de fred et llevarà
les vestidures i gravarà els versos
al cim dels pals prohibidors dels boscos.

El poc és sempre de profit, el molt
sempre danyós. Aguanta't arran d'aigua,
que vi ni llum no passin mai la mida,
llibres i coïts i solituds i viatges
i filaments de cap, tot a migdia.
Saps que no hi ha aliment més nodridor
que la buidor dejuna. Arrant de tot
vulgues exactament i pensa a mida.
La resta s'hi arremora si camines.

NO PLEGUIS MAI

No pleguis mai. Les noies surten
al món a munions, dretes, gerdes,
vives. Bells són els cels
estesos sobre els boscos i els rocams
i l'aigua, i l'acer de l'eina,
rere el motor, que estripa terra
i xiscla. Però les noies riuen i caminen.
Cada cinc anys cluca't i mira:
cada cinc anys la terra és nova.
Cada tres anys. Cada any, cada any.

CADA ANY

Cada any, cada any, que cada dia
no hi ha minuts ni temps de mena,
només aquest brollar diví
de rocs, herbeis i fontanelles.
Ho sé per mi, quan bato el gra
dels meus records i polseguera.
Brollo en frescors creixents si miro
com véns aquí pel sol de l'era
i sé que tot és cert, la casa,
els camps, la vila i el seu terme.

*
* *
*

Alegria sola, bronz el fil elèctric
i el pal que el tiba, i treuen
parracs de fum cent cases plenes.
Naveguen els déus majors en vent
per les teulades. Tot és de tot.
I truco a la porta de la terra
quan truco a casa teva.

COMPLANTA PER L'OBLIT
DELS MORTS

Sense el baf de la terra que us sepulta,
escrits morts, records morts, poetes morts,
no hi ha persona nada. Tot rebufa
d'humanitats colgades amb esforç.
Osses de Verdagner, Maragall, Riba,
l'aiguam podrit que us feia de saó
ara ve en riu i us omple de rubina,
i oh veus en aiguaneix deficiós!
Si creixen les cinglades dels qui poden
ofegar el ronc al fons del morrió,
Ramon lo foll i tots els Marchs, ferotges,
remouen els solers amb pes de torb.
Ara hi són tots, oh revinguda en flum
de segles, els quietes! Tots foren folls
de tant voler, i amb ells som tots damunt
agermanats de nou en la pobresa,
fundadors de raons en moviment
que enrogeixen les menes de la llengua.
I tu m'entens, gall fer del Berguedà:
per llengua ens resplendeixen els cervells.
El vent de tot el món per Catalunya
talment en lloc estrany sembla més vast,
més fred, més remorós, i ens atalussa.
Cruel per senyoria, algú ens aquissa
la gelosia fosca i l'urc funest.
Jurament li n'hem fet, i ens val la vida:
ni mort ni déus no ens colgaran vençuts.

EL FORMIGUER

Ha de brillar enfora la multitud de cucs
del meu cervell, quan tu, jove i feliç,
se'm fas present amb dolceses que no cessen.
Excitant i lleugera, com el sol, fort i feliç,
revifes gèrmens que dormien als plecs d'una llosera,
i fas, sense voler, un oceà vivent de mi.
Si em deies que no ho vulgui, jo et diré:
Digues, si vols, que tot deixi de ser,
perquè jo vull talment perquè no puc.

PER COMBAT

No hi ha mentida que no es lligui al vell combat
de no morir. Per falsedat es dubta de tot nat.
I amb tot, entre cairells els dits troben finors
i els ulls, nus i senzills, albiren les clarors
de cada nit. Vivim tan clars de pensament urcat
que no volem sofrir la vida sense fat.
Òdi i amor són mots que ens valen de buidors.
Just i injust són mots que ens plauen per combat.

MEMÒRIA DE COP ENTRE
DUES AIGÜES

Memòria de cop entre dues aigües,
ribera del Ter, canal de Conangla.
Fressoses o lentes, baixaven gravades
de còdols, esqueis, palets d'obra i ombres.
On ara verdegem els líquids podrits
nedàvem brillants, gebrats com estrelles,
parlàvem d'amor, ombrejats de deures.
Recordo com sempre l'herbei, la bardissa,
les branques, el riu. Record de sobtada:
baixaven desertes: record impossible.

1971-75

SEGIMON SERRALLONGA